

*Frankielle, joka on mahtava
kirjoittaja, lukija ja merenneito.*

Valasniemi

Lohikaupunki

Pohjois-Amerikka

Meduusanotko

Pinkkilaguuni

Salainen laguuni

Afriikka

Itynimeri

Etelä-Amerikka

Atlantti

Jäämeri

Meren- neitojen maailma- kartta

Meripihkavuori

Eurooppa

Aasia

Erakkolehto

Velhola

Jalokivisola

Linnakelahti

Sateenkaari-
tasanko

Krokotiilivaltakunta

Australia

Intian valtameri

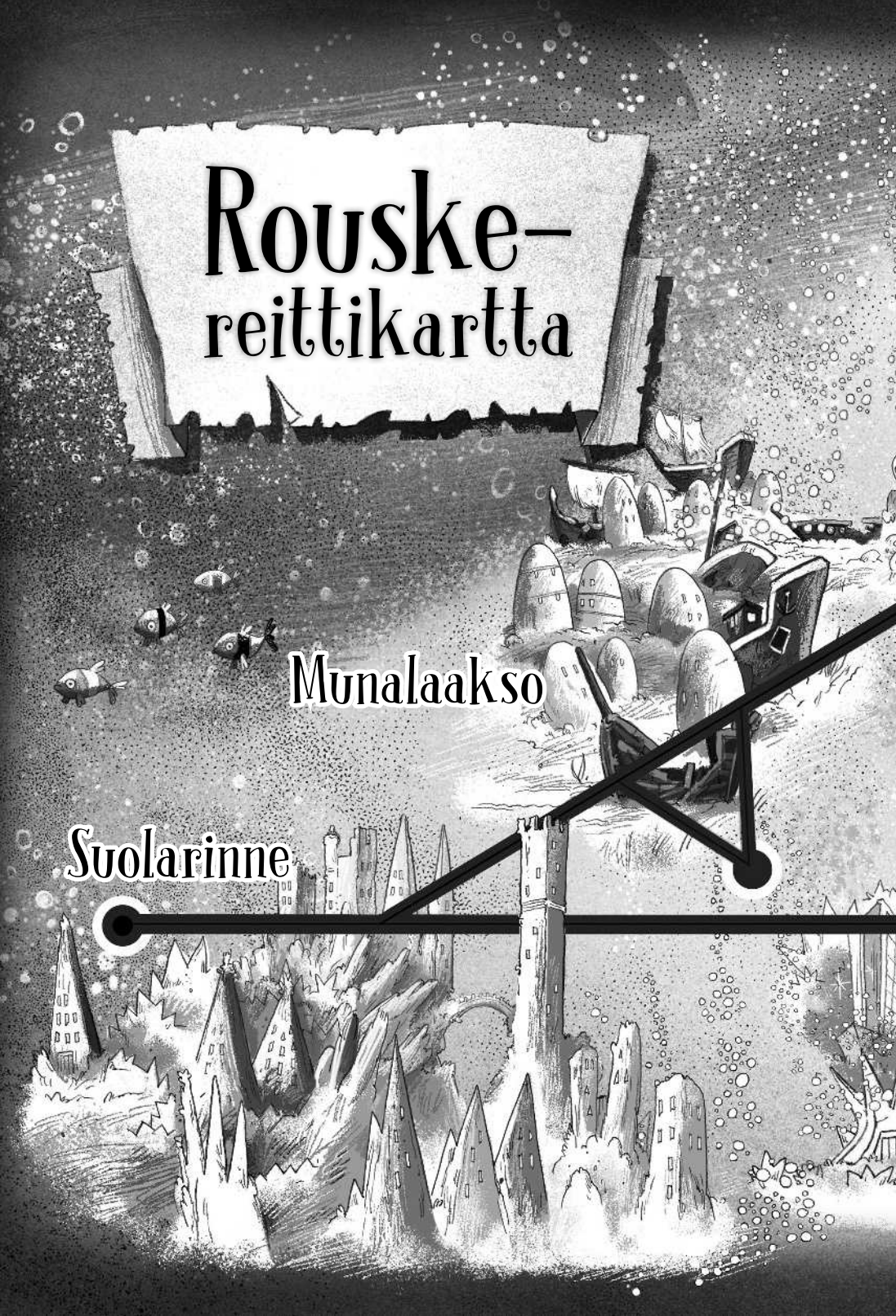
Jäätöpia

Etelämanner

Rouske- reittikartta

Munalaakso

Suolarinne

Laavala

Kolonotko

Smaragdi-
poukama

Haiwood

Tähän mennessä tapahtunutta...

Viime kerralla, syvällä merenneitojen vesien alueella, Betti, Mimi ja Zelda tekivät erään ilkiömerenneidon suunnitelmat tyhjiksi. Lisäksi he ajelivat kunnioitettavan pitkiä matkoja simpukka-autolla, joka oli varastettu, teoriassa ainakin.

Heiltä jäi kuitenkin hoksaamatta erittäin tärkeä asia – pieni, vain ihmisen kokoinen pikkuseikka heti tarinan alussa.

Kenties sinä huomasit sen?

Uimarannan jäätelökioskissa toimi nimittäin myyjänä tyttönen, joka näki merenneitojen juoksevan veteen rapusähkeen saapuessa. Tarkoitan sitä tyttöä, jonka käsi oli vääntynyt kouramaiseksi jatkuvasta jäätelöpallojen pyörittelystä. Sitä hymyilevää tyttöä, jolla oli auringonpolttamat kasvot. Hänen nimensä on Paris, ja on äärimmäisen tärkeää, että hän, Betti, Mimi ja Zelda tapaavat.

Ongelmana on, että Paris on ihminen ja asuu maan päällä. Kun viimeksi tapasimme Bettin, Mimin ja Zeldan, he olivat loukussa merenneitojen Ylävaltakunnissa viilettävän S/S Merimari -nimisen hylyn sisällä. He ja Paris olivat siis hirvittävän kaukana toisistaan. Juuri nyt Paris on aikeissa avata jäätelökioskin, kun taas kolme merenneitoa saa pian selville, että heidän tyrskyisä maailmansa on paljon suurempi kuin pelkkä Salaisen laguunin alue.

Pian he tulevat myös huomaamaan, että merihevosetkin voivat tulla merisairaaksi.

Se on kuitenkin toinen tarina se.

1

Kumpi mieluummin?

S/S Merimari seilasi sivuttain läpi suuren tuli-
Skalmariparven. Kalmarit tanssivat vanhan hylyn
ympärillä valaisten sitä kirkkaansinisellä loisteellaan.
Niillä ei ollut aavistustakaan, ketkä olivat jääneet
vangeiksi laivan sisään.

”Kumman valitsisit?” Zelda kysyi läpsyttäen pyrstöään aluksen ikkunaa vasten. ”Pyrstön, joka latelisi sinulle solvauksia kerran tunnissa koko loppuikäsi ajan, vai sen, että joukko merietanoita seuraisi sinua aina ja kaikkialle?”

Hilma Näykkä kohotti leukaansa. ”Olen sanonut sinulle monta kertaa, etten aio vastata typeriin kysymyksiisi, Zelda.”

”Niin, mutta jos olisi pakko valita?” Zelda intti.

Hilma kietoi ärtyneenä kädet rinnalleen ja sanoi

hiljaa: ”No ehkä sitten etanat.”

Zelda pudisti harmistuneena päätään. ”Ne levittäisivät limaa kauniisiin hattuihisi, Hilma. Ne ovat todella ällöttäviä.”

Laivan päähytin toisella puolella Zeldan kaksois-sisko Mimi kurkisteli ulos nenä painettuna kiinni ikkunalasiin. Hänen sateenkaaripyrstönsä kiertyi kuin pieneksi pöydäksi. Sen päällä jököttivät teko-hampaat.

”Pakkohan täältä on jotenkin päästä pois!” Betti huudahti ja ui kovaa vauhtia sisälle hyttiin. Hän oli etsinyt uloskäyntiä ympäri laivaa, tutkinut jokaisen käytävän, jokaisen kaapin ja avannut uponneen aluksen joka ikisen oven. ”Kaikki paikat ovat lukossa. Osaako kukaan arvella, mihin asti olemme oikein ehtineet?”

Mimi vingutti nenäänsä lasia pitkin jättäen siihen määrän tahravanan. ”Itse asiassa... ei.”

Betti rojahti Mimin viereen ja tarttui tekohampaisiin. ”Seppo”, hän sanoi kohottaessaan tekareiden yläleukaa. Ulos purskahti pieni määrä merihevoson oksennusta ja sen perässä pikkuruinen merihevonen, jolla oli yllään minikokoinen, tötterömallinen merenneitojen toppi.

”Sori nyt vaan!” se sanoi ja antoi jälleen ylen.

Seppo oli ainoa puhuva merihevonen koko Salaisen laguunin alueella. Kukaan ei tiennyt, mistä se oli taitonsa oppinut. Tekohampaat olivat Sepon makuuhuone.

Betti nojautui taakse väistääkseen oksennusvaanaa. ”Oletko merisairas, Seppo? Olemme toki laivassa, mutta edelleenkin meren syvyyksissä...”

”Miten merihevoset edes voivat tulla merisairaiksi?” Zelda päivitteli merihevosyrjön lipuessa hiljaa hänen ohitseensa. ”Unohtakaa kysymykseni”, hän sanoi katsellen lilluvaa möhnää. ”Seppo on juuri yökännyt todisteen.”

”Emme ikinä pääse ulos täältä”, Betti sanoi taputtaen Sepon selkää. ”Olemme ihan täydellisesti ja huolella ansassa.”

”Betti”, Zelda sanoi hiljaa, ”kumman valitsisit? Sen, että Hilman hattu juuttuisi ikuisiksi ajoiksi naamallesi, vai...”

”LOPETA JO NOIDEN JÄRJETTÖMIEN KYSYMYSTEN ESITTÄMINEN!” Hilma karjui. ”Ne ovat typeriä ja sisältävät aina jonkin minuun kohdistuvan loukkauksen.”

Hylky kallistui, mikä lennätti Hilman ja Zeldan

kovaa vauhtia hytin toiselle laidalle. He lätsähtivät suoraan päin Bettiä ja Mimiä.

”Katos vaan”, Mimi sanoi huolettomasti, naama litistyneenä ikkunalasia vasten. ”Tuolla näkyy jotakin.”

Betti tuuppasi Mimin sivuun ja kurkisti ulos. Ympärillä oli pilkkopimeää lukuun ottamatta siellä

tällä vilahtavaa tulikalmarin sinistä välähdystä. Jostain heidän alapuoleltaan, korallin peittämän kivikkoisen kanjonin suunnalta, kajasti myös vihreä hohde.

”Mitä tuo mahtaa olla?” Hilma kysyi osoittaen hiukan tärisevällä sormella kohti kimallusta.

Betti siristi silmiään ja pyyhki ikkunaan kädelään. Heidän lähestyessään vihreää hehkua hän huomasi sen olevan krokotiilin muotoiseksi veistetty möykky.

Sitten S/S Merimari sukelsi syvälle kanjoniin.

Krokotiilipatsaan silmät alkoivat vilkkua.

”Oi vau”, Zelda sanoi. ”Laivamme juttelee krokotiilin kanssa.”

”Älä puhu soopaa”, Betti sanoi.

”Se voi olla joku ihmisten tekele, jonka tarkoituksena on saada meidät satimeen!” Hilma vaikeroi. ”Ihmiset ovat nimittäin pahoja! Ja heillä on varpaat! VARPAAT!”

Bettin pyrstö tärisi laivan vajotessa kovaa vauhtia yhä syvemmälle. Se törmäsi äänekkäästi kiviseen krokotiiliin.

Hilma ulisi vihreän loisteen ympäröidessä heidät. ”Varpaita tulossa”, hän nikotteli.

Zelda läpsäytti Hilmaa pyrstöllään. ”Rauhoitu jo, Hilma. Ei tämä ole mikään kauhuelokuva.”

Samassa laiva alkoi kieppua. Kuului valittava ääni, ja heidän ympärillään jytisi.

”En pidä tästä ollenkaan!” Betti huusi. Seppo pakeni tekohampaisiin turvaan.

”VAU! Katsokaapa tuota!” Zelda huudahti.

Kanjonin sivulla olevat korallit antoivat myöten, ja niiden takaa paljastui valtava, luolaan johtava aukko. Reikä oli ainakin kymmenen kertaa suurempi kuin S/S Merimari.

”Varpaat”, Hilma kuiskasi lannistuneena.

”Tuo ei ole ihmisen tekosia”, Mimi kuiskasi, kun hylky lipui kohti aukkoa ja katosi luolan uumeniin.

2

Tässä on Paris

Paris hymyili ja ojensi jäätelötötteröä innokkaasti odottavalle pikkupojalle, jolla oli jalassaan lökötävät uimashortsit.

Heidän takanaan häämötti suuri tehdas.

Poika nuoleskeli jäätelöään. ”Miksi olet töissä jäätelökioskilla?”

”Jotta saisin rahaa, joilla voin ostaa tarvikkeita keksintöihini”, Paris vastasi.

”Isäni sanoi, että sinun sukusi omistaa tuon Silkkisukka-tehtaan, joka valmistaa sukkia.” Poika osoitti Parisin selän takana olevaa suurta tehdasta pullealla sormellaan. ”Olet siis varmaan todella rikas.”

Paris nojautui eteenpäin ja kuiskasi: ”Minusta on kiva pitää keksintöni salaisuutena. Jos pyytäisin äidiltäni rahaa, hän vaatisi saada tietää, mihin oikein tarvitsen sitä.”

Poika mietti hetken aikaa saamaansa vastausta ja

nyökkäsi sitten hyväksyvästi. ”Mitä kaikkea olet keksinyt?”

”No tuota...” Paris sanoi, tarttui karkkiraisirottimeen ja koristeli sillä pojan jäätelön. ”Kaiken näköistä. Kutsunkin itseäni mielellään HÄRVELI-KUNINGATTAREKSI”, Paris sanoi nauraen.

Poikaa ei naurattanut.

”Onko härveleistäsi mihinkään?” poika kysyi.

”Totta kai on”, Paris valehteli. Suurin osa hänen keksinnöistään hajosi alta aikayksikön. ”Melkein kaikista niistä on tullut sukkava menestys!”

”Tarkoitat varmaan mahtava menestys”, poika korjasi.

”Niinhän minä sanoinkin”

”Et sanonut”, poika intti. ”Sanoit *sukkava menestys*.”

Paris ähkäisi. ”Totta puhut. Minulla on paha taipumus sanoa vahingossa väärä sana. Minulta lipsahtaa usein sana ’sukka’. Todella usein.”

”Missä säilytät keksintöjäsi?” poika kysyi.

”Vanhimmat niistä ovat pieninä palasina makuuhuoneeni kaapissa, tuolla noin.” Paris kääntyi ja osoitti tehtaan pohjoispuolella sijaitsevaa sukan muotoista tornia. ”Mitä tulee hienoimpaan keksintööni, katselet sitä parhaillaan.”

Pojan silmät alkoivat sädehtiä. ”Oletko siis keksinyt JÄÄTELÖN?”

Paris purskahti nauruun. ”Kunpa olisinkin!” Hän koputti jäätelökioskin seinää. ”Ei, vaan tarkoitan tätä salaista piilopaikkaani. Tämä on HÄRVELI-KUNINGATTAREN PÄÄMAJA.”

Pieni poika ei vaikuttanut innostuneelta.

”Sehän on pelkkä kioski.”

”Juuri sellaiselta haluankin sen näyttävän”, Paris sanoi ovelasti hymyillen.

Pieni poika ei ollut vielääkään vakuuttunut.

Vanha nainen kulki heidän ohitseensa mukanaan tiukasti Silkkisukan sukkaan paketoitu rapu.

”*Sukan hetki nyt lyö, jo joutui se hukkaan, pieni rapuni mun, ui sinäkin... sukkaan*”, vanha nainen lauloi.

”Olipa tuo outo näky”, Paris sanoi ja kääntyi takaisin pientä poikaa kohti.

”Vielä yksi juttu”, poika sanoi. ”Voisitko pyytää, että Silkkisukkien televisiomainos vaihdettaisiin uuteen? Se nykyinen on karmean huono.”

Paris seurasi katsellaan, kuinka poika haahuili pois. Sama mainos oli pyörinyt vuosikausia, ja se oli todellakin hirveä. Parisin äiti lauloi siinä mahtipon-

tisesti ”VARPAAT OVAT SILKKISUKKANSA ANSAINNEET”, ja sitten kuvaan astui tanssivia varpaita, jotka kaikki lauloivat: ”VARPAAT OVAT SILKKISUKKANSA ANSAINNEET.” Mainos hui-pentui siihen, että jättikokoinen sukka hotkaisi var-paat sisuksiinsa.

Idea oli tullut Parisin äidiltä, ja jos satut tunte-maan hänet, tiedät, että hänen päässään liikkuu juuri tuontapaisia asioita.

Paris hymyili ohikulkeville ihmisille ja odotti, että ranta hiljentyisi. Hän leikitteli kärsimättömästi hiuksillaan, jotka hän oli solminut paksulle, mel-kein vyötärölle ulottuvalle letille. Oli tullut aika tar-kistaa, miten hänen uusin keksintönsä toimi.

Kioskin ohitse käveli suuri perhe, joka kinasteli ja puhui kovaäänisesti keskenään. Paris käytti tilai-suutta hyväkseen. Hän vilkaisi nopeasti oikealle ja vasemmalle ja kohensi polvisukkia. Kun perhe ehti jäätelökioskin eteen, Paris avasi sen sivulla ole- van suuren jäätelötötterön muotoisen mainoksen ja painoi nappia. Kuului vain napsahdus, ja hän oli kadonnut.

Paris ei kuitenkaan joutunut kauas. Jäätelökioskin alle oli nimittäin kätketty hänen korkeimmalla tekniikalla varustettu piilopaikkansa. Se oli veden alla ja sen seinät olivat lasia, joten sieltä näki hyvin meren syvyyksiin. Epäluuloisen näköinen rapu uis-kenteli lasiseinää kohti ja tuijotti Parisia, kun hän hypisteli tietokonenäyttöjään ja puolivalmiita keksintöjään. Hän kaivoi esiin simpukankuoresta tehdyt kuulokkeet, joiden avulla hän kykeni kuuntelemaan uimarannalla käytäviä keskusteluja. Hän pyyhkäisi valvontapöydällä olevat paperit syrjään. Niiden alta paljastui huippumoderni vakoilujärjestelmä, joka oli koristettu jäätelötarroilla.

Kolme valoa syttyi palamaan – yksi liila, yksi vihreä ja yksi, jossa oli monivärisiä raitoja.

Hänen Bettin, Mimin ja Zeldan hiuksiin kiinnittämänsä seurantalaitteet vaikuttivat toimivan! Paris löi innoissaan nyrkillä ilmaan.

”Sukkanen... Tarkoitin hetkinen”, hän sanoi, riisui kuulokkeet korviltaan ja kääntyi ravun puoleen. ”Merenneidot ovat Atlantilla! Heidän kotinsa on kuitenkin paikassa nimeltään Salainen laguuni, joka sijaitsee Tyynellä valtamerellä. Miksi ihmeessä mimmit olisivat lähteen Atlantille?”

Rapu tuijotti Parisia aivan kuin haluaisi sanoa: *Olet varmaan tietoinen siitä, etteivät ravut osaa puhua?*

Paris pongahti seisomaan.

”TUKISUKKA VIEKÖÖN!” hän huusi. ”Huippu juttu, taidankin tietää, mitä on tapahtunut.” Hän selasi kiivaasti pöydällä olevia paperipinoja ja kaivoi niiden keskeltä kirjan, jonka nimi oli *SILLÄ OLI PYRSTÖ (Äläkä viitsi kutsua minua valehtelijaksi)*. Hänen äitinsä oli kirjoittanut teoksen nuorena, ja se sisälsi valtavat määrät merenneitoja koskevaa tutkimustietoa. Äiti oli kuluttanut *paljon* rahaa saadakseen selville kaiken mahdollisen merenneidoista – kuten ennenvanhaisista merenneitotopeista ja merileväpaperista. Yrityksistään huolimatta hän ei ollut onnistunut paikantamaan merenneitojen valtakuntaa. Hänellä oli kuitenkin lukuisia teorioita siitä, missä se saattaisi sijaita.

”TUO SE ON!” Paris kiljui pelästyttäen ravun melkein kuoliaaksi. Se hupsahti pois pienen kiven päältä. ”On olemassa valtakunta, missä vesi on smaragdinvihreää ja merenneidoilla krokotiilipyrstöt.” Paris käänsi kirjan toisinpäin, jotta rapu näkisi krokotiilipyrstöisetä merenneidosta tuherretun kuvan. ”Ja se sijaitsee jossain *Atlantilla*.”